

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Protokolant: Weronika Kulpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 października 2018r. we W.

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko 4 (...) Bazie Logistycznej we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda M. P. kwotę 19.485,00 zł brutto (dziewiętnaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty

3.247,50 zł.

UZASADNIENIE

Powód M. P. pozwem z dnia 28 czerwca 2018 r. (data stempla Biura Podawczego, k. 3), sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2018 r., skierowanym przeciwko stronie pozwanej 4 (...) Bazie Logistycznej we W., domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 19.485,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto, powód wnosił o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest emerytowanym żołnierzem zawodowym, pełniącym służbę przez okres 27 lat, obecnie ma ustalone prawo do świadczenia emerytalnego.

Powód wyjaśnił, że następnie podjął pracę, jako tzw. „pracownik emeryt” u strony pozwanej, nieprzerwanie w okresie od dnia 3 sierpnia 1998 r. do dnia 30 czerwca 2016 r., wykonywał pracę, przy czym umowa została rozwiązana z dniem 30 czerwca 2016 r. Łącznie z okresem służby wojskowej, przepracował 45 lat.

Argumentując dalej, podał, że pismem z dnia 12 czerwca 2018 r., wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę oraz o wydanie zaświadczenia o zarobkach.

Powód wskazał dalej, że podstawę jego roszczenia stanowi art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Zgodnie ze wskazanymi przepisami, powodowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Wysokość wynagrodzenia jednomiesięcznego liczonego jak ekwiwalent za urlop wynosi 3.247, 50 zł.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego powód wskazał, że zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Ponadto, z uwagi na okoliczność, iż żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby, nie wyłącza na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi. Powód dodał, że rozważany przepis nie formułuje wymogu przejścia na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powód nadmienił, że odprawa emerytalna powinna zostać wypłacona wraz zakończeniem stosunku pracy, odsetki naliczane są od dnia 1 lipca 2016 r. (dzień zakończenia umowy o pracę przypadał, bowiem na dzień 30 czerwca 2016 r.).

Strona pozwana 4 (...) Baza Logistyczna we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że powód był zatrudniony od dnia 3 sierpnia 1998 r. do dnia 30 czerwca 2016 r., w wymiarze pełnego etatu, ostatnio na stanowisku Komendant Oddziału W. Cywilnej, jako emeryt wojskowy. W dniu 12 czerwca 2018 r. powód wystąpił o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej, w związku z przejściem na emeryturę, powołując się na art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej.

Strona pozwana wskazała, że pismem z dnia 25 czerwca 2018 r., poinformowała powoda, że jego wniosek nie może zostać uwzględniony, albowiem z przywołanego przez niego przepisu nie wynika jednoznacznie, aby żądana odprawa przysługiwała byłym żołnierzom zawodowym, którzy otrzymali odprawę pieniężną w związku ze zwolnieniem z czynnej służby wojskowej i nabyciem prawa do emerytury wojskowej.

Strona pozwana wskazała, że podtrzymuje swoje stanowisko, zajęte w piśmie z dnia 25 czerwca 2018 r. Ponadto, podniosła, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu ani dowodu potwierdzającego, że bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku ze stroną pozwaną, nie podjął kolejnego zatrudnienia, co skutkowałoby w takim przypadku brakiem uprawnień do odprawy emerytalnej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. pełnił służbę wojskową w okresie od dnia 25 września 1971r. do dnia 31 maja 1998 r.

W dniu 3 sierpnia 1998 r. powód został zatrudniony w Jednostce Wojskowej nr (...) we W., początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 3 sierpnia 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., zaś z dniem 1 stycznia 1999 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku dowódcy warty cywilnej.

W związku z rozformowaniem z dniem 31 grudnia 1999 r. Jednostki Wojskowej Nr (...) we W., z dniem 1 stycznia 2000 r. pracodawcą powoda z mocy art. 23¹ k.p., stał się Dowódca Jednostki Wojskowej Nr 1946.

Z dniem 1 października 2001 r., powodowi powierzono stanowisko Komendanta (...) SM – (...).

Z dniem 22 grudnia 2010 r. na mocy art. 23¹ k.p. nastąpiło przejście zakładu pracy na 4 Regionalną Bazę Logistyczną we W..

Decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego we W. powód ma ustalone prawo do świadczenia emerytalnego.

Dowód: - akta osobowe powoda, a w szczególności: umowa o pracę z dnia 3 sierpnia 1998 r., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 21 grudnia 1998 r., pismo z dnia 30 września 1999 r., pismo z dnia 1 października 2001 r., pismo z dnia 22 listopada 2010 r.,

- odpis zaświadczenia, k. 7

Z dniem 30 czerwca 2016 r., powód wypowiedział umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony, na podstawie art. 30 §1 pkt 2 k.p.

Dowód: - akta osobowe powoda, a w nich: podanie z dnia 29 lutego 2016 r., świadectwo pracy.

Decyzją z dnia 6 marca 2018 r. o waloryzacji emerytury wojskowej, ustalono wobec powoda, począwszy od dnia 1 marca 2018 r. wysokość emerytury na kwotę 2.961, 63 zł.

Dowód: - decyzja z dnia 6 marca 2018 r., k. 8

Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r. pełnomocnik powoda skierował do strony pozwanej żądanie zapłaty odprawy emerytalnej na rzecz powoda wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty – do dnia 22 czerwca 2018r.

Jako podstawę prawną żądania wskazano art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej.

Dowód: - wezwanie z dnia 12 czerwca 2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 10 - 11.

W odpowiedzi pismem z dnia 25 czerwca kwietnia 2018 r., 4 (...) Baza Logistyczna we W., poinformowała, że wniosek nie może zostać uwzględniony.

Podana, że istnieją zasadnicze rozbieżności w wykładni prawa w tym zakresie. Jakkolwiek wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 r. (sygn. akt I PK 1/15) Sąd Najwyższy uznał, iż otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika, to wyrok nie daje wystarczających podstaw do uznania, że prawo do odprawy emerytalnej z tytułu ustania stosunku pracy byłego żołnierza zawodowego przysługuje nienależnie od przejścia przez niego na emeryturę z systemu powszechnego. Odmienne, bowiem stanowisko prezentowane jest w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1989 r., sygn. akt III PZP 52/88 rozstrzygającej kwestię prawa do odprawy emerytalnej pracownika – byłego żołnierza zawodowego: jednorazowa odprawa emerytalna przysługuje wyłącznie pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów o powszechnym systemie emerytalnym. Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik – były żołnierz zawodowy z chwilą zaprzestania pracy, nawet po wieloletnim zatrudnieniu nie nabędzie prawa do odprawy emerytalnej, jeżeli z zakończeniem tej pracy nie łączy się nabycie świadczeń emerytalno – rentowych z systemu powszechnego, tj. rozwiązania stosunku pracy z tytułu przejścia na emeryturę na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1988 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na tle powyższego, strona pozwana wskazała, że opisane rozbieżności dotyczące kwestii nabycia przez emeryta wojskowego prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w przepisach prawa pracy, a nadto, uwzględniając

okoliczność, iż prawomocne orzeczenia, w tym wyroki i uchwały Sądu Najwyższego wiążą sądy i organy wyłącznie w sprawie, której dotyczą, dlatego spełnienie żądania będzie możliwe jedynie w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Pracy.

Dowód: - pismo z dnia 25 czerwca 2018 r., k. 18 – 19.

Jednomiesięczne wynagrodzenie powoda, liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3.247, 50 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie, k. 13, 26.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu w całości.

W rozpatrywanej sprawie, po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, M. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 19.485,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości.

Spór w niniejszej sprawie, sprowadzał się do ustalenia, czy jak twierdził powód zachodzą przesłanki do przyznania mu odprawy emerytalnej, czy też nie nabył uprawnień do tego świadczenia na podstawie art. 92¹ § 1 k.p., albowiem odprawa emerytalna przysługuje jedynie w przypadku otrzymywania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – jak dowodziła strona pozwana.

Zgodnie z przepisem art. 92¹ § 1 k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przy czym – stosownie do treści art. 92¹ § 2 k.p. – pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Odprawa emerytalno-rentowa jest świadczeniem ze stosunku pracy, której celem jest łagodzenie skutków utraty pracy i przejścia na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Pełni ona, zatem funkcję kompensacyjną i nie jest powiązana ani ze sposobem, ani z przyczyną ustania stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., sygn. akt II PK 238/08, opubl. L.).

W doktrynie wskazuje się, że z literalnego brzmienia art. 92¹ § 1 k.p., wyprowadzić można cztery przesłanki nabycia prawa do odprawy pieniężnej: 1) spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do jednego z tych świadczeń, 2) przejście na emeryturę lub rentę, 3) rozwiązanie stosunku pracy oraz 4) związek między rozwiązaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. W wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I PK 1/15 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że kodeksowa regulacja odpraw emerytalnej i rentowej ma charakter powszechny, wyznaczając „minimalny standard” w tym zakresie (opubl. LEX nr 1959540). Przepisy branżowe i zakładowe mogą, przy zachowaniu zasady uprzywilejowania, wprowadzać odmienne warunki nabywania prawa do odprawy i ustalać inną ich wysokość (Wagner, Barbara. Art. 92(1). W: Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII. Wolters Kluwer Polska, 2017).

Jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych w niniejszej sprawie, decyzją z dnia 18 października 2002 r. zostało ustalone wobec powoda prawo do świadczenia emerytalnego. W okresie od dnia 3 sierpnia 1998 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. powód był zatrudniony u strony pozwanej, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku Komendanta (...) SM – (...). Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r., powód wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej, z powodu przejścia na emeryturę.

W okolicznościach niniejszej sprawy, mając na uwadze stanowisko prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności wyrok z dnia 9 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt I PK 1/15, Sąd doszedł do przekonania, że

roszczenie powoda, w zakresie przyznania mu prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. jest w pełni uzasadnione.

W cytowanym orzeczeniu, Sąd Najwyższy wskazał przede wszystkim, że zmiana statusu pracownika lub pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Sąd Najwyższy podkreślił, że zmiana statusu prawnego posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta) wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania stosunku pracy, pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę, jak wskazał Sąd Najwyższy, bez znaczenia pozostaje okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba, że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do takiej odprawy.

Sąd Najwyższy zanegował również stanowisko, iż odprawa emerytalna przysługująca na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. ma taki sam charakter jak odprawa wypłacana aktualnie na podstawie art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. W tym zakresie Sąd Najwyższy wskazał, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika.

W uzasadnieniu cytowanego wyroku podano dodatkowo, iż z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75 – 79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) – art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy, a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało, zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że w przypadku powoda zostały spełnione wszystkie przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w art. 92¹ § 1 k.p.

Jednocześnie wskazać należy, że otrzymanie przez powoda odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłączało prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. W tym zakresie, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 maja 1989r., sygn. akt III PZP 52/88 wskazał, że odprawa pieniężna przysługuje zwolnionemu ze służby żołnierzowi zawodowemu z różnych przyczyn bez względu na to, czy przechodzi na emeryturę lub rentę inwalidzką. Jednocześnie fakt przejścia na emeryturę wojskową lub wojskową rentę inwalidzką nie ma wpływu na wysokość odprawy z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej. (...) Odprawa pieniężna przysługująca żołnierzowi zwolnionemu ze służby odrywa się od przyczyny zaprzestania służby i nie oznacza braku przyszłej aktywności zawodowej (opubl. L.). W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 października 2007 r., Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi, więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. (...) Status emeryta nie dyskwalifikuje z prawa do podjęcia ponownego zatrudnienia, u tego samego, co też innego pracodawcy (sygn. akt III PK 40/07, opubl. LEX 338805).

Co równie istotne w niniejszej sprawie ani treść regulacji art. 92¹ k.p., ani treść regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) nie stanowi, iż uprawnienie do odprawy emerytalnej jest związane wyłącznie z przejściem na emeryturę z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych, co potwierdził przecież Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanego wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd uznał, że strona pozwana była obowiązana wypłacić na rzecz powoda odprawę emerytalną.

Zgodnie z postanowieniami Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, po co najmniej 35 latach pracy, odprawa emerytalna należy się w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.247,50 zł brutto, a zatem należna powodowi odprawa na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. powinna wynosić 19.485,00 zł.

Powyższy stan faktyczny w sprawie, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych powoda, zaświadczenia z dnia 13 września 2000 r., decyzji z dnia 6 marca 2013 r., wezwania z dnia 12 czerwca 2018 r., zaświadczenia o zarobkach powoda, pisma strony pozwanej z dnia 25 czerwca 2018 r., oraz wyciągu z rozkazu dziennego z dnia 7 kwietnia 2017 r., albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności i wiarygodności ww. dokumentów, nie budziły przy tym uzasadnionych wątpliwości ze strony Sądu.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i zasądził od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda kwotę 19.485,00 zł brutto tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o należnych odsetkach ustawowych, Sąd oparł na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., mając na uwadze, że strona pozwana była zobowiązana wypłacić na rzecz powoda żadaną kwotę najpóźniej w ostatnim dniu zatrudnienia powoda, tj. w dniu 30 czerwca 2016 r.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, która stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Kwotę 2.700,00 zł Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

W punkcie III sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód, jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 623 ze zm.). Od ponoszenia kosztów sądowych zwolniona była również strona pozwana.

W punkcie IV sentencji wyroku, Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § k.p.c. do wysokości nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, tj. do kwoty 3.247, 50 zł.

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji.